

Uit het oog, in het hart

Je eerste liefde vergeet je nooit, zeggen ze. Is de realiteit net zo mooi als de herinnering? Vriendin's Wendy (32) wordt nostalgisch en zoekt haar oude liefdes op.

Naast me staat een oude kartonnen doos vol herinneringen, die ik sinds lange tijd weer eens tevoorschijn heb gehaald. Foto's, briefjes en versjes in mijn poëziealbum van Rik, Eddie, Walter, Kristof, Luuk... Allemaal weggestopt, maar nooit vergeten.

In 1983 kwam ik als zesjarige bij Rik in de klas. Meteen op de eerste schooldag vroeg hij verkering. Ik had geen idee wat verkering was, dus ik zei ja. Rik was blond, klein van stuk en de brutaalste van allemaal. Rik was voor niets of niemand bang. Omdat hij daarnaast ook heel aardig was, was ik er trots op zijn vriendinnetje te zijn. De liefde tussen Rik en mij was letterlijk zoet. Tussen de middag fietste Rik namelijk altijd naar huis om te eten en een uur later terug te keren met een jaszak vol snoep. Allemaal voor mij. Daarom hield ik van Rik. We namen onze verkering heel serieus: hij was de enige die me bij kussen-

tikkertje op het schoolplein een zoen op mijn wang mocht geven. En ik was de enige voor wie hij snoep meenam. Na de basisschool zijn we ieder naar een andere school gegaan en verloren we elkaar jammer genoeg uit het oog. Ik besluit eens te gaan speuren op internet, want ik ben benieuwd wat er uiteindelijk van Rik is geworden. Rik blijkt een *Hypes*-profiel te hebben. Hoera, mét foto. Hij is veranderd, maar niet veel. Nog altijd diezelfde ondeugende blik. Ik stuur hem meteen een berichtje waarin ik vraag hoe het met hem gaat. En wat hij zich van die tijd herinnert. Het gaat goed met hem, schrijft hij. Hij heeft een dochttertje en een goede baan. Geen partner op dit moment. Maar de moeder van zijn dochter is wel Indonesisch, net als ik. Heel even hoop ik dat dat iets met ons te maken heeft. Rik en ik: niet meer dan een kusje op de wang en een stilzwijgende afspraak dat we bij elkaar

hoorden. Ik heb de smaak te pakken en zoek verder in de doos naar verloren liefdes. In mijn hand houd ik een foto van Eddie, mijn eerste vakantieliefde. We kwamen elkaar tegen in Spanje, op de camping. Elf jaar waren we en meteen onafscheidelijk, hij was de knapste jongen die ik ooit had ontmoet. En hij was nog lief ook. Onze ouders hebben ons die vakantie nauwelijks gezien, de hele dag waren we op pad. We hadden ons eigen plekje bij de rotsen, waar we zaten tot de zon onderging. Hand in hand en op de laatste dag kreeg ik van hem mijn allereerste zoen op de mond.

Appeltjes

Na twee weken was de vakantie helaas voorbij. We woonden niet bepaald dicht bij elkaar in de buurt – hij in Groningen en ik in Zeeland – dus we zouden elkaar niet meer zo gauw zien. We spraken af elkaar te schrijven. De eerste dag thuis schreef ik

meteen een lange brief op mijn mooiste postpapier dat rook naar appeltjes. Een week later ontving ik een brief terug. We schreven over wat we deden op school, en na school. En hoe leuk het zou zijn als we elkaar weer zouden zien. Maar zover kwam het niet. Na een maand of vijf begon er steeds meer tijd te zitten tussen de brieven en uiteindelijk kwam er nooit meer een brief. Verdrietig vroeg ik me af waarom. Had ik iets verkeerd gezegd of vond hij me niet meer leuk? Ik durfde het hem niet te vragen. Waarschijnlijk was ik bang voor het antwoord. Toen ik jaren later op kamers ging wonen, heb ik in een opruimerige bui al zijn brieven weggegooid. Nog steeds heb ik daar spijt van. Ik zou zo graag willen dat de herinnering aan mijn eerste vakantieliefde nog tastbaar was. Zou Eddie mijn brieven bewaard hebben? Ik google zijn naam en sta ervan te kijken dat ook hij zo makkelijk te vinden is. Zelfs zijn telefoon-

nummer. Zal ik...? Na eerst precies bedacht te hebben wat ik ga zeggen, toets ik zijn nummer in. Hij neemt op en ik herken zijn stem alsof ik hem gister nog heb gesproken. Mijn hart gaat als een razende tekeer. Ik probeer rustig te klinken, maar toch praat ik drie keer sneller dan normaal. Ik lijk weer helemaal die hysterische tiener van toen. Wat niet helpt, is dat hij meteen zegt dat hij het druk heeft. Het komt op me over alsof hij geen zin heeft in een gezellige bijpraatsessie. Op de vraag waarom hij van het ene op het andere moment nooit meer terugschreef, antwoordt Eddie dat hij er op den duur geen zin meer in had en liever buiten met z'n vrienden wilde voetballen dan binnen brieven schrijven. Destijds had ik zo'n verklaring niet leuk gevonden, maar nu kan ik er gelukkig om lachen. Ik begrijp het wel. Wat hij zich nog herinnert is dat ik mijn brieven altijd begon met: 'Yo'. Yo? Laat ik het erop houden dat dat woord

“Thuis schreef ik op mijn mooiste postpapier dat rook naar appeltjes”

toen erg hip was. Net als de stickers waarmee ik de brieven volplakte. Heel anders dan in mijn overgeromantiseerde herinnering. Als Romeo en Julia, zo zag ik ons. Twee jonge geliefden, die hartstochtelijke gedichten naar elkaar schreven. Voor we ophangen – Eddie moet weer aan het werk – wisselen we mailadressen uit. Wie weet schrijf ik hem nog eens, mijn penvriendje.

Vulpen

Muziek doet me denken aan bijzondere gebeurtenissen. Zo vis ik uit de kartonnen doos een singletje: ‘Eternal flame’ van de Bangles. 1989. Voor mij vooral het jaar van de brugklas, de lambada en de *DJ kat show* op *Sky channel*. School nam een belangrijke plek in. Niet zozeer door wat ik in de klaslokalen leerde, maar juist daarbuiten. Bij het fietsenrek, waar Walter mij haastig mijn eerste liefdesbriefje toestopte. In de gang, waar ik voor het eerst met Kristof hand in hand liep. In de kantine, waar ik

samen met mijn vriendinnen tactisch een plek uitkoos vanwaar ik Luuk kon zien. Luuk was de eerste jongen op wie ik echt verliefd was. Voor het eerst voelde ik vinders in mijn buik, ik kon aan niets anders denken dan aan hem en fantaseerde dat ik later met hem zou gaan trouwen. Elke dag probeerde ik wanhopig een glimp van hem op te vangen. Ik zette mijn fiets naast de zijne. Met roze vulpen schreef ik zijn naam in mijn agenda, niet één maar tachtig keer. En via via had ik zijn lesrooster weten te bemachtigen, zodat ik hem vaak ‘toevallig’ tegen het lijf liep op de gang. Normaal gesproken was ik een zelfverzekerde tiener, maar als ik Luuk zag, veranderde ik in een onzekere giechel. Luuk zat een klas hoger. Verder dan ‘hoi’ en ‘doei’ ging het contact niet. Tot mijn eerste schoolfuij. Ik liep al drie maanden – in tienertijd een eeuwigheid – met vlinders in mijn buik. De kantine was omgebouwd tot danszaal. Het was er pikkedonker, op een discobol en

een paar spotlights na, die zorgden voor dansende lichtbolletjes. Net als iedereen droeg ik een veel te grote blouse, een strakke spijkerbroek en fluorescerende veters in mijn basketbalschoenen. Luuk was er ook. Hij had gel in zijn stekelhaar. Zelf was ik losgegaan met een spuitbus haarlak om mijn pony recht op te krijgen. Met mijn vriendinnen stond ik te dansen, terwijl ik vanuit mijn ooghoeken Luuk in de gaten hield. Vlak voor middernacht was het zover, de dj vond het tijd voor schuifelplaatjes. Tijdens de eerste ballad verzamelde ik al mijn moed. Met forse stappen liep ik op Luuk af tot ik vlak voor hem stond... En de paniek toesloeg. Er stonden wel erg veel vrienden bij hem en die zouden vast hard gaan lachen als ik Luuk vroeg of hij met mij, een brugpieper, wilde dansen. Quasi nonchalant veranderde ik van koers en ging met mijn rug tegen een pilaar aan staan. Ik meen me te herinneren dat ik vervolgens stond te playbacken op de muziek,

en hij me juist op dat moment aankeek. Nog schaam ik me als ik eraan terugdenk. En toch, vijf minuten later: ik stond op mijn tenen, en af en toe op die van Luuk, terwijl we schuifelden op de zoete klanken van Susanne Hoffs en haar Bangles: ‘Do you feel the same or am I only dreaming...’ Ietwat klungelig had ik mijn armen om zijn middel geslagen, even onhandig had Luuk zijn lange armen om mijn nek gelegd. Het moet er nogal raar uitgezien hebben. Luuk – minstens twee meter – en ik met mijn luttele 1.63 meter. Hoewel we niet precies op de maat bewogen, weet ik sindsdien eindelijk wat schuifelen is. Schuifelen is zweven. Met een gelukzalig gevoel verliet ik die nacht om kwart over twaalf de school, waar mijn vader me stond op te wachten om me thuis te brengen.

Weerzien

Het is nooit wat geworden tussen Luuk en mij. Tegen iedereen had ik verteld dat ik verliefd op hem was, mijn vriendinnen, mijn klasgenoten, mijn ouders... Behalve tegen Luuk zelf. Ik durfde niet. Wel durfde ik sinds de schoolfuij vaker met hem te praten, maar daar bleef het bij. Na anderhalf jaar werd ik verliefd op iemand anders. En sinds de middelbare school heb ik Luuk niet meer gezien. Toch is hij nooit uit mijn gedachten verdwenen. Ik bel mijn beste

vriendin van destijds uit de brugklas, met wie nog altijd omga. Zij kan zich maar al te goed herinneren hoe gek ik was op Luuk, want ik had het over bijna niemand anders dan over hem. En regelmatig sleepte ik haar op zaterdagmiddag mee naar voetbalwedstrijden om vanaf de zijlijn Luuk te bewonderen. Als ik haar vertel over mijn nostalgische zoektocht, belooft ze me te helpen. Nog geen uur later belt ze me terug met zijn mailadres. Ik ga hem schrijven en vragen hoe het met hem gaat. Dat is heel normaal na twintig jaar, zeg ik tegen mezelf. Ik tik een berichtje waarin ik vraag of hij nog weet wie ik ben. Het duurt zeker een uur voordat ik het miniscule zinnetje durf te verzenden. Gelukkig reageert Luuk meteen de volgende dag. Wanneer ik zijn naam in mijn mailbox zie, krijg ik kriebels in mijn buik van de spanning. Ja, hij herinnert zich mij zeker nog, schrijft hij. Al in mijn volgende mail stel ik voor om elkaar weer eens te ontmoeten. Hij woont niet heel ver bij mij vandaan, dus waarom niet bijpraten bij een kop koffie? Als Luuk vervolgens twee dagen niks van zich laat horen, vrees ik dat ik te opdringerig ben geweest. Maar net als die avond op het schoolfeest, blijkt mijn angst onterecht. Hij vindt het leuk om wat af te spreken. Dit weekend, stelt hij voor. Zullen we elkaar nog herkennen? En zal ik hem nog net zo

leuk vinden als toen? Ik ben best zenuwachtig over onze ontmoeting. Het eerste wat me opvalt als ik hem twee dagen later zie, is dat hij zoveel rust uitstraalt. Net als vroeger. Zelf word ik juist alleen maar nerveuzer nu ik oog in oog met hem sta. We geven elkaar drie zoenen op de wang en o wat ruikt hij lekker. Hij is niet veel veranderd in mijn ogen. Ouder, maar nog steeds Luuk. Nadat we even hebben gepraat voel ik me gelukkig relaxter worden. Ik realiseer me dat ik gewoon mezelf kan zijn. Niet meer het verliefde meisje van vroeger dat indruk op hem moet maken. Het gaat heel goed met hem, zegt hij. Hij is getrouwd en heeft kinderen. Goh. En ik? “Eh, ik zit even tussen twee relaties in en nee, geen kinderen.” Het lijkt alsof ik me verontschuldigd, wat ik meteen goedmaak door te zeggen dat ook ik een heel fijn leven heb. We halen herinneringen op. Na anderhalf uur moet hij er vandoor en ik neem afscheid van Luuk. Met gemengde gevoelens. Want eigenlijk had ik willen vertellen dat ik vroeger stapelverliefd op hem was. Om vervolgens te vragen of dat wederzijds was. Maar dan besluit ik dat het goed is zo, mijn zoektocht naar het verleden zit erop. Al die leuke jongens van toen zijn nu mannen met een leven waarin ik niet pas, en ook ik ben veranderd. Maar we zijn elkaar nooit vergeten en dat geeft een warm gevoel. Luuk zal ik nooit meer zien, denk ik. Ook zal ik hem nooit vragen of die valentijnskaart van hem was...

Om privacyredenen zijn namen veranderd.

Wil jij een ervaring delen of je mening geven? Altijd welkom op www.vriendin.nl/vriendschap/openhartig.